

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **MARSH, s. r. o.,** se sídlem Praha 2, Na Rybníčku 5/1329, zastoupeného JUDr. Ing. Pavlem Kejlou, advokátem v Praze 1, Jungmannova 31, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže,** se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, za účasti **Statutárního města Opava,** se sídlem Opava, Horní náměstí 69, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 8. 2009, č. j. 62 Ca 30/2008 – 190,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 2400 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Ing. Pavla Kejly, advokáta v Praze 1, Jungmannova 31.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 2. 2008, č. j. R163/2007/02-03863/2008/310 Hr byl zamítnut rozklad žalobce směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2007, č. j. S159/2007-VZ-13474/2007/540-MČ, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo zastaveno řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele – Statutárního města Opava, učiněných při zadání veřejné zakázky malého rozsahu, ve smyslu § 12 odst. 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách"), na *Výběr makléřské společnosti*, zveřejněné na úřední desce zadavatele dne 25. 1. 2007, pod č. VZMR/S/001/07. Krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z odůvodnění rozsudku krajského soudu vyplývá, že předmětná veřejná zakázka byla zadavatelem (Statutárním městem Opava) vypsána za účelem výběru makléřské společnosti, která by zadavateli zajistila jeho komplexní pojistnou ochranu. Důvodem pro zastavení přezkumného řízení (iniciovaného žalobcem) bylo zjištění, že objem této veřejné zakázky (tedy provize, která by na jejím základě měla být vyplacena vybranému makléři) nepřesahuje 2 mil. Kč; jde tedy o veřejnou zakázku malého rozsahu, která nepodléhá přezkumu orgánem dohledu.

Krajský soud se (k podané žalobě) zabýval splněním obou podmínek, z nichž žalovaný svůj procesní postup odůvodnil; posuzoval tedy, zda předmětná veřejná zakázka je skutečně zakázkou malého rozsahu a vyjádřil se též k tomu, zda tento typ veřejné zakázky skutečně žádnému dohledu ze strany žalovaného nepodléhá.

Pokud jde o posouzení charakteru sporné veřejné zakázky, krajský soud uvedl, že při zhodnocení, zda jde o zakázku malého rozsahu, je nutno vycházet z ustanovení § 14 odst. 3 a 4 zákona o veřejných zakázkách, ve spojení s ustanovením § 15 odst. 1 citovaného zákona. V tomto smyslu tedy žalovaný správně vycházel z předpokladu, že při určení předpokládané hodnoty veřejné zakázky (jejíž zadání bylo oznámeno v lednu 2007) vycházel z údajů o obdobném plnění za rok 2006, neboť předpokládaná smlouva měla být uzavírána na dobu neurčitou. Pokud jde o údaj o výši vyplaceného pojistného za rok 2006, krajský soud upozornil, že v době před vydáním prvostupňového rozhodnutí ve správním spise žádná listina obsahující tuto informaci založena není. Teprve den po vydání prvostupňového rozhodnutí žalovaný obdržel sdělení zadavatele, dle kterého se jedná o částku 2 720 521 Kč. Následně, v rámci vyjádření zadavatele k podanému rozkladu, je uvedena částka 2 722 191 Kč; z této částky, po jejím zaokrouhlení, nicméně již vychází prvostupňové rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalovaný při úvaze o hodnotě předmětné veřejné zakázky vycházel i ze zjištěných údajů o pojistném zaplaceném zadavatelem v roce 2007, vyjádřil se krajský soud i k této dílčí otázce. Uvedl, že dle ustanovení § 14 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách (aplikovatelného dle § 15 odst. 1 tohoto zákona) je základem pro stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky skutečná cena uhrazená zadavatelem za stejné či podobné plnění během předcházejících 12ti měsíců, upravená o změny v množství nebo cenách, které lze očekávat v následujících 12ti měsících; podle § 14 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách se však takto získaný základ upraví v závislosti na době účinnosti smlouvy (v případě uzavření smlouvy na dobu neurčitou jde, dle § 14 odst. 1 zákona, o dobu 48 měsíců). Pokud by v době stanovování předpokládané hodnoty veřejné zakázky existovaly indicie, z nichž by bylo dovoditelné, že během následujících 48 měsíců dojde ke změnám, na které pamatuje § 14 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, pak není důvod zohledňovat pouze změny v období prvních 12ti měsíců. Údaje o zaplaceném pojistném za rok 2007 mohly být tedy žalovaným použity toliko podpůrně (pro posouzení, zda a jak se odchyluje od předpokládané hodnoty veřejné zakázky); nemůže jít tedy o údaj, na kterém by byla založena úvaha o hodnotě zakázky. V tomto směru tak krajský soud uzavřel, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Prvním důvodem je fakt, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí žalovaný nedisponoval (dle správního spisu) údaji o zaplaceném pojistném za rok 2006, druhým důvodem bylo odmítnutí zohlednění predikce dalšího vývoje objemu pojistného za období po roce 2007 (žalovaný měl i o výši těchto výdajů uvažovat a zohlednit je).

Krajský soud dále konstatoval, že dojde-li žalovaný k (přezkoumatelnému) závěru, že se v dané věci skutečně jedná o veřejnou zakázku malého rozsahu, stane se relevantní i druhá sporná otázka, tedy, zda je za této situace dána dohledová pravomoc žalovaného. Pro tento případ krajský soud vyslovil dále svůj právní názor.

Dle názoru krajského soudu, pro posouzení otázky, zda veřejná zakázka malého rozsahu má podléhat veřejnoprávní kontrole, nelze nalézt v komunitárním právu žádné vodítko; je tedy nutno vycházet výlučně z vnitrostátní právní úpravy. Z ustanovení § 18 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách vyplývá, že zadavatel není povinen zadávat podle tohoto zákona veřejné zakázky malého rozsahu, vždy je však povinen dodržet zásady uvedené v § 6. V kontextu výkladu pojmu *zadávání* [§17 písm. m) zákona o veřejných zakázkách] tedy nemusí být dodrženy procedurální předpoklady, které jsou jinak pro zadávání veřejných zakázek vyžadovány (konkrétní kroky, lhůty apod.). Tato výjimka je nicméně korigována ve větě za středníkem citovaného ustanovení, ve smyslu povinnosti dodržovat základní zásady postupu zadavatele. Výkon dohledu nad zadáváním veřejných zakázek (§ 112 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách) sice předpokládá dohled nad jednotlivými *úkony* zadavatele, vždy však je cílem dodržení zásad uvedených v § 6 zákona. Pokud se tedy přezkum orgánem dohledu nevyčerpává jen posouzením zákonnosti, ale musí být i u *prima facie* zákonných úkonů uváženo i dodržení základních zásad zadávání veřejných zakázek, není, dle názoru krajského soudu, důvod rezignovat na tento přezkum tam, kdy zákon vyžaduje jen dodržení těchto zásad. Kromě tohoto prvního argumentu ve prospěch věcné působnosti žalovaného k přezkoumávání veřejných zakázek malého rozsahu, poukázal krajský soud i na jeho normativní zakotvení. Uvedl, že dle ustanovení § 112 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách žalovaný přezkoumává *zákonnost* úkonů zadavatele; tím je tedy nutně míněno dodržování zákona o veřejných zakázkách, tedy fakticky postupu v souladu s tímto zákonem. Z tohoto důvodu tedy přezkumná pravomoc žalovaného dopadá i na povinnosti uvedené v § 18 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, tedy i na posuzování, zda byly při zadávání (jakýchkoli veřejných zakázek) dodrženy základní zásady zadávání, uvedené v § 6 zákona. Dále uvedl, že dle ustanovení § 112 odst. 2 písm. b) zákona o veřejných zakázkách má žalovaný rozhodovat o tom, *zda zadavatel při zadávání veřejné zakázky postupoval v souladu s tímto zákonem*, nikoli o tom, zda byla zakázka zadána procedurálně správně. Jestliže je veřejná zakázka malého rozsahu považována za veřejnou zakázku a má-li při ní být dodržován zákon, ve smyslu dodržení zásah uvedených v § 6 zákona, dopadá, dle názoru krajského soudu, pravomoc žalovaného vyplývající z ustanovení § 112 odst. 2 písm. b) i na tento případ. Krajský soud uvedl ve prospěch shora uvedeného závěru taktéž třetí argument. Konstatoval, že jakkoli zákon o veřejných zakázkách v ustanovení § 110 u tohoto typu veřejné zakázky nepředpokládá možnost podání námitek, nevylučuje to možnost podání návrhu na přezkum přímo u žalovaného; nutnost vyčerpat nejprve námitky nemůže být překážkou přezkumu (je-li přezkum zahajován *ex officio*, žádné námitky proti postupu zadavatele taktéž být uplatněny nemusí). V ustanovení § 114 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách není obsažen výčet všech pravomocí žalovaného, nýbrž jde toliko o demonstrativní výčet úkonů zadavatele, proti kterým lze právě podat u žalovaného návrh na zahájení řízení o přezkum; toto ustanovení nedopadá pouze na úkony zadavatele při zadávání nadlimitních a podlimitních veřejných zakázek, nýbrž na všechny jeho úkony. Jde přitom vysloveně o úkony, které vylučují, nebo by mohly vyloučit, zásady stanovené v § 6 zákona, tedy přesně ty zásady,

které je povinen veřejný zadavatel dle § 18 odst. 3 věty za středníkem zákona o veřejných zakázkách dodržet.

Kromě těchto nosných argumentů uvedl krajský soud i argumenty podpůrné, které, dle jeho názoru, přezkumnou pravomoc žalovaného i u tohoto typu veřejných zakázek podporují. Uvedl, že dle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách je správním deliktem *nedodržení postupu stanoveného zákonem o veřejných zakázkách při zadávání veřejných zakázek*. Je-li *postupem podle zákona o veřejných zakázkách* myšlen postup respektující pravidlo vyplývající z § 18 odst. 3 věty za středníkem zákona, pak pod *nedodržení postupu podle zákona o veřejných zakázkách* je důvod subsumovat i *nedodržení postupu dle § 18 odst. 3 věty za středníkem zákona*; pravidlo podávané z posledně citovaného ustanovení je pravidlem speciálním k obecnému pravidlu podávanému z § 18 odst. 3 zákona věty před středníkem. Opačný výklad (založený na argumentu, že u předmětného typu veřejných zakázek se dle zákona o veřejných zakázkách nepostupuje) označil krajský soud za příliš restriktivní. Konečným podpůrným argumentem je též pohled doktrinální, dle kterého by byl jen obtížně udržitelný závěr, že dodržení hmotně právního pravidla, podávaného z § 18 odst. 3 věty za středníkem zákona o veřejných zakázkách, je procesně absolutně nekontrolovatelné, a tedy toto pravidlo prostředky veřejného práva nevymahatelné. Takový závěr by mohl být projevem *denegatio iustitiae.*

Krajský soud tak uzavřel, že uzná-li žalovaný, že se v posuzovaném případě vskutku jedná o veřejnou zakázku malého rozsahu, je věcně příslušným k přezkoumání této zakázky z pohledu § 6 citovaného zákona.

Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností, opírající se o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Dle názoru stěžovatele krajský soud nesprávně vyložil zákon již při posuzování, zda je předmětná zakázka veřejnou zakázkou malého rozsahu. Uvedl, že přehled plateb pojistného za rok 2006 mu byl doručen ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Dle ustanovení § 71 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“) se totiž *vydáním rozhodnutí* rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení – přehled byl stěžovateli doručen dne 24. 7. 2007, prvostupňové rozhodnutí bylo vypraveno až 30. 7. 2007. Dle názoru stěžovatele není též pravdou, že by při zjišťování hodnoty veřejné zakázky bylo vycházeno pouze z údajů o zaplaceném pojistném za rok 2007. Stěžovatel uvedl, že rozhodnutí ve II. stupni tvoří s rozhodnutím prvostupňovým jeden celek (prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno) a závěry uvedené v druhostupňovém rozhodnutí je tedy nutno vykládat v kontextu rozhodnutí prvostupňového. Zde byla konstatována zaplacená částka pojistného za rok 2006 a dosud zaplacená částka pojistného za rok 2007; z toho pak byla vypočtena předpokládaná cena veřejné zakázky. Druhostupňové rozhodnutí konstatováním celkového objemu zaplaceného pojistného za rok 2007 pak pouze reagovalo na námitky uplatněné v rozkladu.

Stěžovatel nesouhlasí ani s právním názorem krajského soudu, pokud jde o otázku jeho pravomoci k přezkumu veřejných zakázek malého rozsahu. Uvedl, že obecné výjimky z působnosti zákona o veřejných zakázkách jsou v § 18 stanoveny taxativně;

zvláštní důvod výluky uvedené v odst. 3 je (stejně jako výjimky ostatní) výlukou absolutní. Pro tento závěr svědčí ostatně i nadpis § 18 – *obecné výjimky z působnosti zákona.* Závěru, že jde o výjimku z působnosti zákona, svědčí i formulace § 18 odst. 3, věty za středníkem zákona, která zavazuje veřejné zadavatele řídit se nikoli ustanovením § 6 zákona, ale pouze *zásadami* v tomto ustanovení uvedenými. Pokud by měl platit právní názor krajského soudu, byla by formulace tohoto ustanovení odlišná, například *veřejný zadavatel je povinen dodržet § 6 zákona.* Právě takovou formulací by byla povinnost veřejného zadavatele stanovena v naprosto totožném rozsahu, neboť obsahem § 6 zákona je taktéž povinnost dodržovat základní zásady, ale současně by zřejmě bylo možno uvažovat, že jde o postup *dle zákona* (dle § 6). Protože však zákonodárce uložil veřejnému zadavateli povinnost respektovat obecné zásady, které jsou „někde" konkrétně uvedeny, dal tím veřejným zadavatelům pouze obecný rámec, ve kterém se mají při zadávání veřejných zakázek malého rozsahu pohybovat, aniž by však na ně vztáhl působnost jakékoli části zákona. Pro tento závěr svědčí i důvodová zpráva k předmětnému zákonu, jakož i předchozí úprava zadávání veřejných zakázek (zákon č. 40/2004 Sb.), dle kterého byly taktéž zakázky malého rozsahu zakázkami veřejnými, avšak mimo režim zákona o veřejných zakázkách (rozhodně tedy současná úprava nepředstavuje jakékoli zpřísnění). Zásady transparentnosti, nediskriminace a rovného přístupu však nejsou formulovány pouze v § 6 zákona, ale jedná se o zásady odvozené přímo z pravidel a zásad Smlouvy o ES (nyní Smlouva o fungování Evropské unie – pozn. NSS). Dle ustálené výkladové praxe Evropského soudního dvora (nyní Soudní dvůr Evropské unie - dále též SDEU – poznámka NSS, například rozsudku ve věci *Coname C-231/03,* vyplývá jejich závaznost pro veřejné zadavatele přímo z primárního komunitárního práva. Ustanovení § 18 odst. 3 věta za středníkem zákona o veřejných zakázkách tedy přestavuje jen deklaraci obecné povinnosti veřejných zadavatelů respektovat uvedené právní zásady, přičemž tato povinnost primárně vyplývá z právních předpisů vyšší právní síly. Na základě této argumentace má stěžovatel zato, že veřejní zadavatelé nejsou při zadávání veřejných zakázek malého rozsahu vázáni žádným ustanovením zákona, ale pouze dodržováním základních zásad uvedených v § 6 zákona. Stěžovatel nesouhlasí ani s výše zmiňovaným druhým argumentem krajského soudu ve prospěch podřazení veřejných zakázek malého rozsahu dozorové činnosti orgánu dohledu. Uvedl, že ustanovení § 112 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách zakotvuje pouze informaci o tom, kdo vykonává dohled a co je cílem tohoto dohledu. Pravomoci jsou pak taxativně vymezeny až v následujícím ustanovení, tj. v § 112 odst. 2 zákona. Při výkladu obou odstavců citovaného ustanovení ve vzájemném kontextu je pak zřejmé, že dohled stěžovatele je omezen toliko na *zadávání veřejných zakázek*, tj. na *postup dle tohoto zákona [§ 17 písm. m)];* zákon o veřejných zakázkách se ovšem na veřejné zakázky malého rozsahu nevztahuje. Stěžovatel rovněž odmítá i třetí argument krajského soudu, jak byl popsán výše. Uvedl, že dle § 110 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách je podání námitek obligatorní podmínkou pro následné podání návrhu u orgánu dohledu; dle § 114 odst. 2 zákona pak musí být prokázáno, že tyto námitky skutečně uplatněny byly. Není přitom sporu, že u veřejných zakázek malého rozsahu tyto námitky podat nelze. Z ničeho však nelze dovodit (jak to činí krajský soud), že by ustanovení § 110 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách dopadalo pouze na případy, kdy námitky podat lze. Při výkladu zákona předestřeném krajským soudem by bylo připuštění návrhu bez splnění této povinnosti jednáním *in fraudem legis.* Stěžovatel je konečně též toho názoru, že se krajský soud mýlí, pokud dovozuje, že by výkladem zákona plynoucím z napadených správních rozhodnutí fakticky došlo k vynětí veřejných zakázek malého rozsahu zcela z režimu správní

kontroly. Zde stěžovatel poukazuje na možnosti posuzování efektivity vynakládaných veřejných prostředků ze strany Nejvyššího kontrolního úřadu a zmiňuje též vnitřní kontrolní mechanismy veřejnoprávních subjektů. Názor zastávaný stěžovatelem neznamená též vyloučení soudní kontroly těchto zakázek; dotčeným subjektům nic nebrání v tom, uplatnit případně nárok na náhradu škody u civilního soudu. Stěžovatel tak uzavírá, že podřazením veřejných zakázek malého rozsahu pod institut veřejné zakázky zákonodárce nesledoval nutnost jejich přezkoumatelnosti ze strany stěžovatele; jeho záměrem byla pouhá proklamace obecných pravidel při vynakládání veřejných prostředků, která platila doposud již před účinností nyní aplikovaného zákona o veřejných zakázkách. Ze všech těchto důvodů proto navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém velmi obsáhlém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje s právními závěry uvedenými v napadeném rozsudku. Pokud jde o otázku určení předpokládané ceny veřejné zakázky, krajský soud, dle jeho názoru, správně dovodil nedostatečné odůvodnění rozkladového rozhodnutí; zde žalobce odkázal na svá žalobní tvrzení a své vyjádření podané v řízení před krajským soudem. Argument stěžovatele založený na datu vypravení prvostupňového rozhodnutí, coby datu jeho vydání, označil žalobce za nesprávný. Rozhodnutí o návrhu je nutno ztotožnit s datem jeho faktického vyhotovení; jde tedy o mezní datum, k němuž byly zohledněny veškeré dostupné dokumenty obsažené ve správním spise. Dokument ze dne 24. 7. 2007, dle stavu spisu, zohledněn při rozhodování nebyl a z podstaty věci ani být nemohl. Stěžovatel současně poukazuje na skutečnost, že existence zmiňovaného sdělení zadavatele nebyla v prvostupňovém rozhodnutí vůbec zmíněna.

Žalobce dále odmítá argumentaci stěžovatele týkající se posouzení věcné příslušnosti orgánu dohledu k přezkoumávání veřejných zakázek malého rozsahu. I zde opět odkazuje na svá podání před krajským soudem a vyjadřuje se k jednotlivým dílčím kasačním důvodům. Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že výjimka vyplývající z ustanovení § 18 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách je výjimkou absolutní, zde žalobce uvádí, že právní názor stěžovatele nerespektuje základní interpretační pravidla. Citované ustanovení totiž představuje výjimku toliko relativní, neboť umožňuje neřídit se jinými ustanoveními zákona o veřejných zakázkách, než je právě § 6 tohoto zákona. Dle názoru stěžovatele je zadavatel veřejné zakázky povinen řídit se ustanovením § 6 zákona o veřejných zakázkách na základě výslovného zákonného odkazu zakotveného v § 18 odst. 3 větě za středníkem tohoto zákona, a to i v případě, že se jinými ustanoveními zákona o veřejných zakázkách neřídí. Porušení zásad stanovených v § 6 citovaného zákona je tak porušením zákona jako takového. Úvahy stěžovatele nad tím, jak by měl znít text zákona, pokud by měl zakotvovat povinnost dodržovat § 6, jsou liché. Jde totiž pouze o úvahu *de lege ferenda;* navíc stěžovatelem příkladmo formulované alternativní znění zákona je obsahově totožné se stávajícím textem. Dále žalobce uvedl, že tvrzení stěžovatele, dle kterého formulace § 18 odst. 3 věty za středníkem zákona o veřejných zakázkách zavazuje veřejné zadavatele řídit se nikoli ustanovením § 6 zákona, ale pouze zásadami zde uvedenými, představuje dezinterpretaci citovaného ustanovení i kontextu celého zákona a je založeno na gramatickém výkladu *ad absurdum.* Pokud totiž zákonodárce stanovil povinnost dodržet zásady uvedené v § 6 zákona, jde o povinnost dodržet právě toto zákonné ustanovení. Odkaz za důvodovou zprávu použitý stěžovatelem je taktéž zkreslující. Kasační stížnost

totiž necituje další text této zprávy, dle kterého *zákon zde pouze ukládá veřejnému zadavateli povinnost dodržení základních zásad uvedených v § 6*. Je tedy jasné, že zákonodárce zamýšlel zakotvit povinnost dodržovat ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách. Nesprávnost právního názoru stěžovatele plyne i z blíže specifikované analýzy Ministerstva pro místní rozvoj, dle které v případě veřejných zakázek malého rozsahu není nutno postupovat dle procesních ustanovení zákona o veřejných zakázkách, přesto však existuje povinnost dodržovat zásady transparentnosti, nediskriminace a rovného zacházení. V této souvislosti se stěžovatel dovolává též shodného právního názoru vysloveného v odborném článku, jehož autorem je JUDr. Raus. V rámci této dílčí skupiny kasačních námitek žalobce konečně uvedl, že ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách není deklarací obecné povinnosti (jak to tvrdí stěžovatel), ale jde o závazné ustanovení zákona; porušení zásad zde uvedených není tedy jen porušením komunitárního práva, ale i přímo porušením zákona.

Pokud jde o právní názor vyslovený stěžovatelem k závěrům krajského soudu opírajícím se o výklad ustanovení § 112 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, zde žalobce uvedl, že toto ustanovení nejen informuje o tom, kdo vykonává nad zadáváním veřejných zakázek dohled a co je jeho cílem (jak to tvrdí stěžovatel), ale též stanovuje povinnosti a zakládá věcnou působnost stěžovatele ji vykonávat; vymezení pravomocí uvedených v odst. 2 citovaného ustanovení pak není taxativní, ale demonstrativní. I zde se žalobce dovolává závěrů plynoucích z komentáře k zákonu o veřejných zakázkách a z již zmiňovaného odborného článku.

Žalobce nesouhlasí ani s argumentací stěžovatele vztahující se k (ne)možnosti podání návrhu k orgánu dohledu, z pohledu ustanovení § 114 zákona o veřejných zakázkách. I v tomto případě nejprve odkázal na svá podání z řízení před krajským soudem. K problematice námitek (které je před podáním takového návrhu nutno u zadavatele uplatnit) žalobce uvedl, že není-li je možno podat a lze-li zároveň navrhnout přezkum všech úkonů zadavatele, které mohou atakovat zásady uvedené v § 6 zákona, jde, v případě veřejných zakázek malého rozsahu o podmínku nemožnou, která tak nemůže bránit podání takového návrhu. Žalobce ostatně, i při vědomí shora uvedeného, z opatrnosti tyto námitky u zadavatele uplatnil.

Konečně ke sporné otázce, zda by postupem stěžovatele došlo k vynětí veřejných zakázek malého rozsahu z režimu správní kontroly a soudního přezkumu, žalobce odmítl názor stěžovatele, že výkon správní kontroly by zde mohl vykonávat Nejvyšší kontrolní úřad (NKÚ). V této souvislosti cituje ustanovení upravující kompetence tohoto orgánu a uzavírá, že NKÚ (narozdíl od stěžovatele) nemá výslovně zakotvenou povinnost přezkoumávat veřejné zakázky malého rozsahu, nemá upraveny procesní postupy takového přezkumu a již z rozsahu a povahy jeho působnosti vyplývá, že zákonodárce zcela jistě neměl na mysli, že kontrolní činnost v této oblasti bude vykonávat na místo stěžovatele. Tento závěr je absurdní i s ohledem na organizační uspořádání stěžovatele, zahrnující sekci veřejných zakázek, tedy specializované oddělení disponující příslušným odborným potenciálem k plnění tohoto úkolu. Nadto nelze přehlédnout, že zákon o NKÚ nepředpokládá možnost vyvolat u něj kontrolní řízení cestou podání návrhu. Žalobce se ztotožňuje i s názorem, že odepření výkonu dohledové pravomoci stěžovatele v případě veřejných zakázek malého rozsahu by mohlo vést k *denegatio iusticiae*. Možnost domoci se

případně náhrady škody v řízení před civilními soudy totiž neodůvodňuje možnost odepření právní ochrany dotčenému subjektu; taková situace je dána již tím, že je orgánem (zákonem k tomu povolaným) odepřeno poskytnutí ochrany, bez ohledu na to, zda se jí dá dosáhnout i jiným způsobem.

Z uvedených důvodů tak žalobce ve svém vyjádření uzavřel, že postoj stěžovatele zcela popírá princip právní jistoty a vytváří nežádoucí stav, vedoucí k nemožnosti kontroly postupu zadavatelů zakázek malého rozsahu legitimními prostředky veřejného práva. Navrhl proto, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Jak bylo již výše podrobně popsáno, důvodem, pro který krajský soud zrušil druhostupňové rozhodnutí stěžovatele, bylo zjištění, že jeho závěry o charakteru předmětné zakázky jakožto veřejné zakázky malého rozsahu, jsou nepřezkoumatelné. Uvedl dále, že dojde-li stěžovatel (tentokrát již přezkoumatelným způsobem) opětovně k závěru, že jde o právě tento druh veřejné zakázky, vyslovil se k rozsahu, v jakém je v takovém případě založena přezkumná pravomoc stěžovatele. Nejvyšší správní soud se tedy nejprve soustředil na posouzení klíčové otázky, kterou je posouzení, zda rozhodnutí žalovaného je, či není nepřezkoumatelné, jak mu to vytýká krajský soud.

Prvním důvodem, se kterým krajský soud spojuje nepřezkoumatelnost napadeného správního rozhodnutí, bylo zjištění, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí stěžovatel (alespoň dle obsahu správního spisu) neměl k dispozici údaj o zaplaceném pojistném za rok 2006, přesto však tento údaj v prvostupňovém rozhodnutí zmiňuje. S tímto názorem Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Nejprve je nutno připomenout, že mezi stěžovatelem a krajským soudem není sporu o tom, že ke dni 23. 7. 2007 (datum vydání prvostupňového rozhodnutí) není ve správním spise založena žádná listina obsahující informaci o výši vyplaceného pojistného za rok 2006. V reálném čase, tedy ke dni 23. 7. 2007, skutečně údaj uvedený v prvostupňovém rozhodnutí neměl oporu ve správním spisu a z tohoto pohledu by tak prvostupňové rozhodnutí bylo možno označit za nepřezkoumatelné. Jestliže však částka v prvostupňovém rozhodnutí uvedená byla následně doložena příslušnými listinami, založenými do správního spisu, a to ještě v rámci probíhajícího správního řízení (zde je třeba připomenout, že předcházející správní řízení bylo řízením apelačním a dokazování tedy bylo možno provádět i v rámci řízení o rozkladu), nelze již zmíněný závěr o nepřezkoumatelnosti považovat za udržitelný. V době, kdy se věcí zabýval krajský soud, již údaj uvedený v prvostupňovém rozhodnutí byl ve správním spise doložen a prvostupňové rozhodnutí (tvořící s rozhodnutím rozkladovým jeden celek) tak vychází ze skutkových podkladů založených ve správním spise. Je přitom zcela evidentní, že stěžovateli údaj o výši vyplaceného pojistného za rok 2006 byl v době vydání prvostupňového rozhodnutí znám; mohl si jej opatřit například neformálním dotazem, cestou oficielního sdělení zadavatele, které se však, z neznámých důvodů, nestalo součástí správního spisu, apod. Jakkoli takový procesní postup nelze jistě schvalovat, podstatné je, že údaj uvedený v prvostupňovém rozhodnutí byl ještě v rámci

správního řízení verifikován listinami předloženými zadavatelem, které jsou již ve správním spise založeny. V reálném čase existující deficit, na který krajský soud poukazuje, byl tedy následně odstraněn. Pro úplnost je třeba vyjádřit se též k argumentaci stěžovatele založené na tvrzení, že *vydáním* rozhodnutí se rozumí jeho *vypravení* a první sdělení zadavatele k výši zaplaceného pojistného tak bylo do správního spisu založeno ještě včas, tedy několik dní před vypravením písemného vyhotovení rozhodnutí. Tuto argumentaci (která však pro posouzení předmětné námitky nemá vliv) považuje Nejvyšší správní soud, v kontextu posuzované otázky, za účelovou, byť v obecné rovině lze tvrzení o legální definici pojmu *vydání rozhodnutí*, podávané z ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, přisvědčit. Nikterak ovšem nevysvětluje, jakým způsobem se v době písemného vyhotovení prvostupňového rozhodnutí předmětný údaj do jeho odůvodnění dostal, jestliže k tomuto dni ve spise nikterak doložen není. Ve zbytku pak k tomu tvrzení stěžovatele lze jen zcela přisvědčit přiléhavé argumentaci žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti, jak bylo popsáno výše.

Krajskému soudu je nicméně třeba přisvědčit v tom, že žalovaný nesprávně interpretoval zákon, pokud při určení předpokládané hodnoty veřejné zakázky vycházel z údajů o zaplaceném pojistném za předcházejících 12 měsíců (rok 2006), při zohlednění (dosud) zaplaceného pojistného za rok 2007, a to bez dalšího. Krajský soud žalovanému správně vytýká, že zcela opominul požadavek vyplývající z ustanovení § 14 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách. Předpokládaná hodnota veřejné zakázky musí být obligatorně stanovena v souladu s pravidly stanovenými v zákoně o veřejných zakázkách (§ 13 odst. 2 zákona); jde-li o veřejnou zakázku na pojišťovací služby, pak je základem pro stanovení této hodnoty výše pojistného, jakož i jakýchkoli jiných dalších odměn souvisejících s těmito službami (§ 15 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách). Vzhledem k tomu, že v případě veřejných zakázek na služby se předpokládaná hodnota veřejné zakázky stanoví stejně, jako u veřejných zakázek na dodávky (§ 15 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách) pak platí, že má-li být smlouva uzavřena na dobu neurčitou, vychází se z předpokládané výše celkového peněžitého závazku zadavatele za 48 měsíců [§ 14 odst. 1 písm. b) citovaného zákona]. Pokud zadavatel dodávky, které mají být předmětem veřejné zakázky, již v době předcházejících 12ti měsíců přijímal, je při stanovení základu předpokládané hodnoty veřejné zakázky na opakující se nebo trvající dodávky nutno vycházet z § 14 odst. 3 písm. a) zákona, dle kterého jde o skutečnou cenu uhrazenou zadavatelem za dodávky stejného či podobného druhu během předcházejících 12ti měsíců, upravená o změny v množství a cenách, které lze očekávat během následujících 12ti měsíců. Až potud lze postupu zadavatele, potažmo žalovanému, který takový postup aproboval, přisvědčit, což ostatně nikterak nezpochybňuje ani krajský soud. Krajský soud však zcela správně poukazuje na nesprávnost právního názoru žalovaného, který v rozkladovém rozhodnutí v bodu 24 *in fine* výslovně uvádí, že „*zadavatel měl povinnost zohlednit tyto budoucí změny pouze v rozsahu prvního roku plnění, neboť pouze tento rok je základem pro stanovení předpokládané hodnoty. Zohledňovat i meziroční zvýšení pojistného, ke kterému dojde během čtyř prvních let plnění veřejné zakázky, je tak již z tohoto důvodu vyloučeno. Vzhledem k tomu je pak nadbytečná i úvaha o výši takového případného zvýšení*“. Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem krajského soudu, že shora popsaným postupem byl stanoven toliko základ pro stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky; z § 14 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách však vyplývá, že *základ stanovený podle odst. 3 se pro účely stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky, jejímž předmětem jsou opakující se nebo trvající*

dodávky, upraví v závislosti na době účinnosti smlouvy podle pravidel uvedených v odst. 1 a 2. Zákon tedy předpokládá, že v případech, kdy to bude možné, je povinností zadavatele zohlednit i případné další informace týkající se možných změn v hodnotě veřejné zakázky i v období následujícím po uplynutí prvních 12ti měsíců po odeslání oznámení či výzvy o zahájení zadávacího řízení k uveřejnění (§ 13 odst. 2 *in fine* zákona o veřejných zakázkách), mohl-li o nich mít povědomost. Vzhledem k tomu, že stěžovatel tuto možnost v odůvodnění svého rozhodnutí zcela vyloučil, je zřejmé, že o korekci základu pro stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky v následujících obdobích vůbec neuvažoval. Již z tohoto důvodu je tedy rozhodnutí stěžovatele nepřezkoumatelné, a to tím spíše, že žalobce již v průběhu správního řízení uplatňoval argumenty ve smyslu zvýšení základu pro stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky i v obdobích po roce 2007. Jakkoli se nelze na tomto místě vyjadřovat k relevanci této argumentaci žalobce, podstatné je, že šlo minimálně o indicie, které měl stěžovatel, ve smyslu ustanovení § 14 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, vypořádat. Pokud tak neučinil a odmítl se těmito otázkami *per se* vůbec zabývat, zatížil své rozhodnutí vskutku nepřezkoumatelností, jak to dovodil krajský soud.

S ohledem na uvedený závěr považuje Nejvyšší správní soud za potřebné vyjádřit se i ke zbývající argumentaci krajského soudu, neboť ta může být pro další průběh řízení před stěžovatelem relevantní. O druhé sporné otázce, tedy zda veřejné zakázky malého rozsahu mohou vůbec podléhat dohledu stěžovatele, pak uvážil následujícím způsobem.

Z ustanovení § 7 odst. 1 a 3 zákona o veřejných zakázkách je především zřejmé, že veřejné zakázky se (dle výše jejich předpokládané hodnoty) dělí na nadlimitní a podlimitní a veřejné zakázky malého rozsahu. Podle ustanovení § 18 odst. 3, věty před středníkem zákona o veřejných zakázkách není zadavatel povinen tyto zakázky zadávat dle citovaného zákona; co se rozumí *zadáváním* vyplývá z § 17 písm. m) zákona, dle kterého jde o *závazný postup zadavatele podle tohoto zákona v zadávacím řízení*. Podle ustanovení § 18 odst. 3, věty za středníkem zákona o veřejných zakázkách je zadavatel pouze povinen dodržet *zásady uvedené v § 6*.

Nejvyšší správní soud, shodně se soudem krajským, tedy zastává názor, že veřejný zadavatel u veřejné zakázky malého rozsahu nemusí dodržet závazný postup stanovený pro zadávání veřejných zakázek zákonem o veřejných zakázkách, musí pouze dodržet zásady transparentnosti, rovného zacházení a nediskriminace. Na zadávání tohoto typu veřejné zakázky zákon o veřejných zakázkách (s výhradou dále uvedenou) vůbec nedopadá a přímo není aplikován ani jeho § 6. Odkaz na toto ustanovení, uvedený v § 18 odst. 3, větě za středníkem zákona, je pouze legislativní zkratkou, odkazující na výčet jednotlivých zásad, které musí být dodrženy. Ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách ostatně tyto zásady nikterak blíže nerozvádí a nedefinuje je (zde lze přisvědčit stěžovateli, že jsou dovozovány z primárního komunitárního práva a jejich interpretace je podávána v rozhodnutích Evropské komise a Soudního dvora Evropské Unie). Pokud by tedy veřejný zadavatel při zadávání veřejné zakázky malého rozsahu některou z uvedených zásad skutečně porušil, nešlo by o porušení § 6 citovaného zákona, neboť neexistuje zákonný příkaz toto ustanovení přímo aplikovat. V tomto směru lze tedy stěžovateli přisvědčit, že není oprávněn zabývat se tím, zda v naznačených případech došlo ze strany veřejného zadavatele k porušení § 6 zákona o veřejných zakázkách; stěžovatel nicméně

přehlíží, že by v takových případech šlo o porušení § 18 odst. 3, věty za středníkem zákona (jediného kogentního ustanovení zákona u tohoto druhu veřejných zakázek), tedy o porušení zákona o veřejných zakázkách. Zde je jen pro úplnost třeba dodat, že zmiňované ustanovení zákona nelze chápat jako pouhou deklaraci již bez toho existujících povinností – jde nepochybně o zákonem stanovené pravidlo chování, které musí být jeho adresátem (veřejným zadavatelem) dodržováno; je přitom lhostejné, zda taková povinnost již plyne z přímo aplikovatleného komunitárního práva.

Uvedený dílčí závěr ovšem ještě sám o sobě neznamená, že případné porušení zásad postupu zadavatele je, v případě veřejných zakázek malého rozsahu, podrobeno dohledové pravomoci stěžovatele. Právní úprava dohledu (pravomoci stěžovatele) může být na shora uvedeném nezávislá, neboť jde o dvě, do značné míry autonomní, otázky. Obecně je totiž zcela na vůli zákonodárce (pochopitelně při respektování limitů daných ať již přímo či nepřímo aplikovatelnými normami komunitárního práva), zda bude veřejnoprávní dohled nad těmito zakázkami zcela vyloučen, či zda budou tomuto dohledu v nějaké podobě podřízeny. Konkrétní podoba případné přezkumné pravomoci orgánu dohledu by nicméně byla limitována právě zákonem připuštěným neformálním postupem u tohoto zadávání veřejných zakázek.

Úprava výkonu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek vyplývá z ustanovení § 112 a násl. zákona o veřejných zakázkách. Z ustanovení § 112 odst. 1 je zřejmé, že zákon o veřejných zakázkách o dohledu nad veřejnými zakázkami malého rozsahu výslovně nehovoří; dopadá obecně na všechny veřejné zakázky bez rozlišení. Stěžovatel podle něj vykonává *dohled nad dodržováním tohoto zákona*, z čehož je pak (v souladu s právním názorem krajského soudu) nutno dovodit, že i nad dodržováním jeho § 18 odst. 3, věty za středníkem. Tento dohled je zaměřen na *zákonnost úkonů zadavatele.* Nejvyšší správní soud je toho názoru, že pojem *úkony zadavatele* není možno vykládat restriktivně, tedy jen jako právní úkony předpokládané zákonem o veřejných zakázkách (tedy formalizovaná jednání popsaná v zákoně), ale jako veškerou (ne)činnost zadavatele (nikoli jiných subjektů, zúčastnivších se na zadávacím procesu), s nimiž zákon o veřejných zakázkách spojuje nějaké právní důsledky. Kritériem, kterým má být tato (ne)činnost zadavatele poměřována, je právě zachovávání *zásad uvedených v § 6 zákona*. Tato kritéria přitom představují obecný rámec povinností zadavatelů; u podlimitních a nadlimitních veřejných zakázek jsou konkretizovány v předepsaném postupu dle zákona o veřejných zakázkách, u zakázek malého rozsahu tyto povinnosti konkretizovány nejsou. Lze tedy přijmout další dílčí závěr, a sice, že z ustanovení § 112 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách lze pravomoc stěžovatele k výkonu dohledu nad veřejnými zakázkami malého rozsahu dovodit, byť jen v intencích dodržení obecných zásad postupu veřejného zadavatele, vyjmenovaných v § 6 citovaného zákona.

Pokud jde o ustanovení § 112 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, zde je shora konstatovaná obecná pravomoc stěžovatele konkretizována taxativním výčtem jeho jednotlivých oprávnění. Krajským soudem zmiňované ustanovení § 112 odst. 2 písm. b) zákona stanoví, že *úřad rozhoduje o tom, zda zadavatel při zadávání veřejné zakázky postupoval v souladu s tímto zákonem.* Při striktním jazykovém výkladu tohoto ustanovení lze dovodit, že na veřejné zakázky malého rozsahu není použitelný, neboť sice dopadá na posuzování postupu zadavatele z hlediska dodržování zákona o veřejných zakázkách (tedy i § 18 odst. 3, věty za středníkem), tento postup je nicméně vymezen jako *zadávání veřejné*

zakázky – tím se, jak již bylo uvedeno, ovšem míní *závazný postup zadavatele podle tohoto zákona* [§ 17 písm. m) zákona]. Mezi odstavcem prvním a druhým § 112 zákona o veřejných zakázkách tedy vskutku existuje jistý nesoulad. Pokud by soud ustal na jazykovém výkladu § 112 odst. 2 písm. b) zákona, nutně by dospěl k závěru, že na případ veřejných zakázek malého rozsahu není aplikovatelný, tedy že pravomoc vyplývající v rovině obecné z odstavce 1 citovaného ustanovení, nenalézá v případě tohoto druhu veřejných zakázek žádnou konkrétní formu, v niž by se mohla realizovat. Zde je ovšem nutno upozornit, že nelze odhlédnout od kontextu dalších ustanovení zákona o veřejných zakázkách (použití systematického výkladu), ani opomenout (z nabízejících se výkladových metod) výklad logický. Za použití metody *reductio ad absurdum* by závěr plynoucí z jazykového výkladu nevyhnutelně vedl k důsledku, že by sice orgán dohledu (stěžovatel) byl oprávněn vykonávat (ve výše popsaném rozsahu) dohled i nad veřejnými zakázkami malého rozsahu (§ 112 odst. 1 zákona), mohl by v rámci tohoto dohledu vydávat i předběžná opatření [§ 112 odst. 2 písm. a) zákona] a ukládat [dle § 112 odst. 2 písm. c) zákona] nápravná opatření a sankce (v těchto případech zákon o *zadávání* nehovoří), nemohl by však posoudit, zda byl při zadávání (v širším slova smyslu) tohoto druhu veřejné zakázky porušen zákon o veřejných zakázkách (§ 18 odst. 3, věta za středníkem). Takový závěr je jistě zcela neudržitelný. Nelze totiž z ničeho ani dovodit, že by snad měl stěžovatel u veřejných zakázek malého rozsahu pouze právo výkonu dohledu nad dodržováním § 18 odst. 3, věty za středníkem zákona o veřejných zakázkách (dle § 112 odst. 1 citovaného zákona) a za situace, že by porušení zákona v tomto smyslu shledal, postoupil by věc k dalšímu řízení jinému orgánu, který by již nebyl jen kontrolním orgánem bez nápravných pravomocí. Zde žalobce zcela správně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že takovými kompetencemi nedisponuje ani NKÚ (a dle názoru zdejšího soudu ani jiný orgán), a je to naopak stěžovatel, kdo je k tomu z povahy své činnosti nepochybně povolán.

Ke sporné otázce výkladu § 112 zákona o veřejných zakázkách tedy Nejvyšší správní soud uzavírá, že z tohoto ustanovení lze skutečně dovodit i oprávnění stěžovatele rozhodovat v případě veřejných zakázek malého rozsahu o tom, zda veřejný zadavatel postupoval v souladu s ustanovením § 18 odst. 3, věty za středníkem tohoto zákona.

Na shora uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani argumentace stěžovatele upozorňující na dikci ustanovení § 110 odst. 5 a § 114 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, které obligatorně předpokládají jako podmínku pro vyvolání přezkumného řízení u orgánu dohledu podání námitek u zadavatele, což je ovšem v případě veřejných zakázek malého rozsahu pojmově vyloučeno. Zde Nejvyšší správní soud považuje za vhodné upozornit na smysl této procesní úpravy, kterým je nepochybně vytvoření jistého filtru, který by umožňoval nejdříve konsensuální řešení výhrad proti postupu zadavatele přímo zadavatelem; pokud by těmto námitkám bylo vyhověno, nemusel by do celé věci orgán dohledu vůbec vstupovat a odpadlo by tím vedení správního řízení, se všemi důsledky s tím spojenými. Mezi stěžovatelem, krajským soudem i žalobcem přitom není sporu o tom, že institut námitek proti úkonům zadavatele nemůže být u veřejných zakázek malého rozsahu uvažován, neboť, jak již bylo opakovaně konstatováno, tento druh veřejných zakázek nemusí být, s výhradou uvedenou v ustanovení § 18 odst. 3, větě za středníkem zákona, veden v režimu zákona o veřejných zakázkách. Se stěžovatelem se lze shodnout v tom, že za situace, kdy lze v zadávacím řízení námitky podat (u nadlimitních a podlimitních veřejných zakázek), nelze iniciovat zahájení řízení před orgánem dohledu

bez toho, že by tyto námitky byly uplatněny. S krajským soudem se nicméně zdejší soud shoduje v tom, že za situace, kdy námitky podat nelze (neboť zadávání neprobíhá v režimu zákona o veřejných zakázkách) a je přitom současně dána pravomoc orgánu dohledu rozhodnout, zda i v těchto případech byl dodržen zákon (byť v omezeném rozsahu), jde o podmínku nemožnou, jejíž nesplnění nemůže vést k vyloučení přezkumu. Je zřejmé, že, s ohledem na již konstatovaný smysl zavedení tohoto procesního institutu, jeho absence, v případech, kdy jej pojmově nelze využít, nebude nikterak atakovat podstatu přezkumného řízení před stěžovatelem. Nelze proto souhlasit se stěžovatelem v jeho názoru, že připuštění návrhu na přezkum postupu zadavatele u veřejné zakázky malého rozsahu by byl *per se* zneužitím práva, neboť řízení by bylo zahajováno bez splnění všech zákonem stanovených podmínek. I třetí důvod, pro který krajský soud dospěl k závěru ve prospěch (omezeného) přezkumu postupu zadavatele u veřejných zakázek malého rozsahu, Nejvyšší správní soud v principu aprobuje.

Pokud se konečně týká podpůrných argumentů, jimiž krajský soud podpořil svůj závěr o nesprávnosti právního názoru stěžovatele v nyní posuzované otázce, k nim se Nejvyšší správní soud podrobněji vyjadřovat nebude. Jakkoli tuto dílčí argumentaci krajského soudu neshledává ve všech směrech jako zcela přiléhavou, nelze přehlédnout, že *ratio decidendi* celé věci, jak bylo podrobně popsáno výše (tedy tři základní důvody, na nichž je rozsudek krajského soudu vystavěn), z hlediska zákona plně obstojí a pro vyvrácení argumentace stěžovatele zcela postačuje. Případná korekce některých podpůrných argumentů formulovaných krajským soudem by tak na závěr o zákonnosti napadeného rozsudku neměla žádný vliv.

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů naznal, že kasační stížnost není důvodná a nezbylo mu tak, než rozsudkem ji zamítnout (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalobce, v jeho případě je náhrada nákladů řízení představována odměnou jeho právního zástupce za jeden úkon právní služby (sepis vyjádření ke kasační stížnosti) v částce 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem tedy 2400 Kč. Advokát nedoložil, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty, proto Nejvyšší správní soud nepřistoupil ke zvýšení odměny a náhrad podle zvláštních právních předpisů. Celkově tedy částka soudem přiznaných nákladů řízení o kasační stížnosti činí 2400 Kč. Pokud se týká osoby zúčastněné na řízení, v jejím případě o nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodováno nebylo, neboť Nejvyšší správní soud neshledal existenci žádných skutečností, odůvodňujících odlišný postup (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2011

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu